

Prosinec

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021

JOSEF LÁSKA MÁ CENU THÁLIE 2020

TAJEMNÝ A ZATÍM UTAJENÝ VENKOV

PRAŠTĚNÉ POHÁDKY JANA MUSILA PŘEJMENOVANÉHO

Vážení a milí diváci,

bohužel nastala obdobná situace jako na jaře při první vlně epidemie covidu, kdy na tomto místě opět nejsme schopni uveřejnit program, neboť stále nesmíme hrát a zatím ani netušíme, kdy znovu začneme a za jakých podmínek. Až dojde k rozvolňování protiepidemických opatření a bude oznámen datum ukončení zákazu divadelních produkcí s přesně definovanými podmínkami, budeme se snažit co nejrychleji naplánovat náhradní termíny neuskutečněných představení a program obratem uveřejníme na webu divadla www.vcd.cz, kde naleznete i další aktuality a nejčerstvější zprávy. V současné neklidné době tedy prosíme o častější sledování internetových stránek divadla či jeho sociálních sítí, neboť tištěný zpravodaj připravujeme cca tři týdny před odesláním do Vašich rukou a informace v něm mohou být již zastaralé. Ne nadarmo se říká, že není nic staršího než včerejší noviny...

Opět Vám přinášíme Divadelní zpravodaj v mimořádné redukované formě, doufáme však, že i tento omezený počet stran Vás přivede na veselejší myšlenky.

Přejeme především pevné zdraví, pozitivní mysl,
klidný advent a těšíme se na brzkou shledanou!

Vaše Východočeské divadlo

**SLEDUJTE
STRÁNKY DIVADLA**
www.vcd.cz

Hlediště VČD je sice krásné, ale bez vás to tu není ono!

INFORMACE K PRODEJI PŘEDPLATNÉHO

V současné době, kdy bychom za normálních okolností již nabízeli předplatné na rok 2021, stále ještě probíhá posunutý prodej **abonmá na stávající sezónu 2020/21**. Aktuálně tedy lze objednávat **premiérové a generálové předplatné (P1, P2 a VG)** a **juniorské permanentky (J, L, S, Z, K, M, N, R, V)**. Předprodej vstupenek je však momentálně na základě vládních nařízení uzavřený, proto je v tuto chvíli možné pořídit si předplatné on-line na webových stránkách divadla www.vcd.cz nebo si ho obnovit, objednat telefonicky na 466 616 432/402.

Prodej ročního předplatného 2021 – klasického a seniorského (A, B, C, D, E, F, G, H, T, U, X, Q), vzhledem k tomu, že musíme nahradit ještě poměrně velkou část neodehraných představení z abonentních cyklů roku 2020, prozatím odkládáme. Obnovu a prodej ročního předplatného zahájíme až ve chvíli, kdy bude uskutečněna většina představení běžících abonentních cyklů. O termínu prodeje budeme včas informovat (na webu, poštou či e-mailem), aby byl poskytnut dostatek času na obnovu.

Rovněž bohužel musíme odložit prodej pohádkového, hradeckého a chrudimského předplatného, a to ze stejného důvodu jako u ročního abonmá, stále nám chybí odehrát poslední představení těchto abonentních cyklů.

Upozorňujeme, že v předplatném nyní může docházet ke změnám v původně avizovaných titulech, ale i přesto platí, že pokud si předplatné pravidelně obnovujete, uvidíte všechny inscenace, které nastudujeme (s výjimkou skupin J, L, S, Z, V, G, D, HK a CH, které jsou výběrové). Zároveň prosíme o pochopení, že z důvodu mnoha náhradních představení nejsme schopni dodržet původně plánované období nyní platných abonmá (např. sezóna 2019/20 či rok 2020), jejich zbylá představení tak odehráváme částečně i v sezóně či roce následujícím.

Máte-li jakékoli dotazy, rádi vám je zodpovíme na telefonu 466 616 432/402 nebo na e-mailu předplatna@vcd.cz.

Děkujeme za pochopení a věříme, že se náš systém předplatného brzy vrátí do původních kolejí. RaS

DIVADELNÍ LAHŮDKY NA KAŽDÝ DEN

MLSEJTE A PŘIBERTE

KAMARÁDY, SPOLUŽÁKY, KOLEGY,
SOUSEDY, RODIČE, TETU I STREJDU :)

17. LISTOPADU Z DIVADLA ZAZNĚLA STÁTNÍ HYMNA

Východočeské divadlo se **17. listopadu** v **Den boje za svobodu a demokracii** připojilo k iniciativě českobudějovického Jihočeského divadla, které oslovilo kolegy z dalších kulturních institucí s nabídkou společných oslav státního svátku – symbolicky v 17.11 hodin živě zahrát instrumentální provedení státní hymny z balkónů, oken či střech českých divadel nebo jiných budov.

17. listopadu v 17.11 hodin tedy z legendárního balkónu Východočeského divadla zazněla hymna v podání dvou mladých třináctiletých slečen **Anny Palmeové** a **Elišky Faltysové**, které hrají na trubku a vystupují jako Duo lady's.

RaS

FOTO J. SEJKORA

THÁLIE? LÁSKA NA PRVNÍ POHLED!

„Vážený pane Lásko, je mi ctí Vám sdělit, že prezidium Herecké asociace rozhodlo udělit Vám Cenu Thálie pro mladého umělce do 33 let z oblasti činoherního umění za Váš nesporný herecký přínos českému divadlu,“ píše prezident Herecké asociace Ondřej Kepka v dopise, který jednoho dne obdržel JOSEF LÁSKA. Jaký to byl pocit? A ještě ke všemu o tom nesměl nikomu říct! To, co bylo donedávna velkým tajemstvím, které jsme dlouho nevěděli ani my ostatní zaměstnanci divadla, se veřejnosti odhalilo slavnostním udílením Cen Thálie v sobotu 14. listopadu. I když Pepův úspěch nyní v polovině listopadu slavíme každý zvlášť, nic to neubírá na radosti, kterou máme, že to nejprestižnější ocenění, jednu z těch krásných křišťálových trofejí – váz či masek, chcete-li, získal právě on. Teď, když už můžeme, chceme se o svou i Pepíkovu radost podělit s vámi...

Je to právě 10 let, co herec našeho divadla získal stejné ocenění jako letos ty. V roce 2010 byl jako mladý činoherec oceněn tvůj kolega Láda Špíner. Celkově se tato cena udílí již 25. rokem, herců a hereček oceněných v této kategorii je tedy jen 25. Jaký je to pocit být mezi nimi?

Tak to je dobrá náhoda. (SMÍCH) Ale pocit je to naprosto neskutečný. Volali mi a psali už někdy o prázdninách a já tomu nemohl uvěřit. Je to obrovská pocta a já si toho opravdu moc vážím.

Je pro tebe takové ocenění práce důležité? Dokážu si představit, že může být velmi motivační, nebo jsou větší motivací samotní diváci během každého představení?

Když vás někdo ocení za vaši práci, je to vždycky příjemné. Člověk má pak pocit, že jeho práce má opravdu nějaký význam a dosah. Pochopitelně je

to motivace, ale také velký závazek, aspoň tak to vnímám já. A ten závazek je právě vůči divákům, nechci je zklamat. Já totiž nevím, jestli mě diváci při představení motivují v pravém slova smyslu, ale asi to určitý druh motivace bude. Když hrajeme, tak si před představením vždy řeknu, že ti lidé mi dávají svůj čas, který se rozhodli strávit s námi herci, a tak chci, aby si na konci večera řekli, že to mělo smysl.

Předávání Cen Thálie každoročně probíhá v plném sále pražského Národního divadla. Letos je z pochopitelných důvodů situace jiná, v sobotu 14. listopadu proběhlo slavnostní udílení velmi komorně a divákům bylo zprostředkováno pouze on-line prostřednictvím streamovaného přenosu. Můžeš pro ty, kteří přenos nesledovali popsat, jak vše probíhalo?

Já jsem si byl cenu převzít už 12. listopadu na Herecké asociaci, kde se uskutečnil takový menší ceremoniál předání, a ten se natáčel. Záznam poté odvysílali v sobotu.

Takže předávání bylo ještě komornější, než na první pohled vypadalo. Měl jsi předem připravenou řeč?

Moje děkovná řeč byl jeden velký problém. (SMÍCH) Chtěl jsem poděkovat tolika lidem, ale bohužel jsem byl limitovaný časem... Před předáváním jsem se procházel po Praze a hledal jsem ty správné formulace. Ono se říká, že každý herec si ve sprše trénuje svoji děkovnou řeč, ať už by to mělo být za Thálii, Lva nebo Oscara, a je to pravda. Taky jsem se párkrát přistihnul, jak si pod tekoucí vodu mumlám: „Děkuji akademii za toto ocenění...“ Ale teď to bylo doopravdy a já nevěděl, co a jak říct. Doufám, že jsem na nikoho nezapomněl...

Udílení Cen Thálie je tradičně i společenským ceremoniálem, o který byli letos všichni ocenění ochuzeni. Jaký to je pocít přebírat cenu bez podpory v hledišti – jen před kamerou? I když nás tam bylo opravdu jen pár, byl jsem nervózní. Při děkovné řeči jsem nevěděl, kam se koukat, a roztřásl se mi kolena. Nedomážu si ani představit, jaké by to tedy bylo, kdybych měl to samé absolvovat v Národním. Z mojí děkovné řeči by zbylo asi jen „děkuji“. Bylo mi ale slíbeno, že se do Národního divadla na předávání Cen Thálie podívám, a to příští rok, kdy bych měl naopak cenu předávat. Už teď se toho bojím a zároveň se těším.

Předpokládám, že bouřlivé oslavy s kolegy se odsunou na jindy, ale v úzkém rodinném kruhu by se malinko slavit mohlo, ne? Oslavu samozřejmě odsunu na dobu, kdy to bude možné, ale doma jsme to s Eliškou aspoň trochu oslavili. Objednali jsme si dobrou večeři a zapili to „šampaňským“.

↑ V ROLI GABRIELA LAWY V AŽ USTANE DĚŠŤ, FOTO J. FAUKNER

Už má trofej u tebe doma svoje čestné místo?

Popravdě ještě leží v krabici, ale chci ji odvézt do divadla, protože se bojím, že kdybych ji vystavil doma, shodila by mi ji kočka.

Kdyby ses měl ohlédnout za těmi pěti lety strávenými ve VČD – jaké inscenace, role pro tebe byly z jakéhokoli důvodu

nejzajímavější? Jak celkově to období svého profesního života hodnotíš?

Bylo to období úžasných příležitostí a zajímavých spoluprací, také jsem se musel několikrát překonávat, a to mě baví. Jako nejzajímavější bych asi vybral inscenace Konec masopustu, Othello, Zamilovaný Shakespeare, Až ustane děšť a Podivný případ se psem. →

↓ JAKO CHRISTOPHER V PODIVNÉM PŘÍPADU SE PSEM, FOTO J. HROMÁDKO

Které své dosavadní role bys označil za skutečné výzvy?

Asi nepřekvapím, když řeknu, že největší výzva byl a pořád je Christopher.

Jaká inscenace ti nejvíc přerostla k srdci?

Abych se pořád neopakoval, tak teď řeknu něco jiného – bylo mi opravdu smutno, když končil Konec masopustu. To představení jsem měl skutečně moc rád z několika důvodů. Konec masopustu je podle mě dobrá hra, režíroval ji úžasný režisér (BŘETISLAV RYCHLÍK – POZN. RED.) a herecky to bylo opravdu zajímavé. Vždycky jsem se na představení těšil a nepřešlo mě to ani po několika zraněních, které jsem si během hraní užíval. (SMÍCH)

Do Pardubic stále dojíždíš z Prahy, zatím ses nepřestěhoval, i přestože tvoje žena Eliška má v Pardubicích pevně zapuštěné kořeny, a navíc od loňské sezóny je také herečkou VČD. Neuvažujete o změně?

Oba jsme se s Eliškou narodili v Praze v podolské porodnici, a tak máme toto město opravdu rádi, líbí se nám tady. Máme tu taky skoro všechny kamarády,

takže se zatím stěhovat nehodláme. Místo sebe jsem do Pardubic odstěhoval svoji maminku. (SMÍCH)

Jak se v poslední době zaměstnáváš, když nemůžeš na jeviště?

Kromě toho, že si opakuji texty, ještě namlouvám upoutávky pro jednu televizi a občas dabuji. A jinak se rád procházím jak ve městě, tak i v přírodě.

V rozhovorech s herci se často objevuje otázka, jestli si dokážou představit svůj život bez divadla. Myslím, že teď už bohužel ledaskterý herec musí něco takové připustit. Jak se tobě žije bez divadla a co bys dělal, kdybys divadlo z jakéhokoli důvodu dál dělat nemohl?

Divadlo mi pochopitelně chybí, ale dělám i další věci, jako například ten dabing. Kdybych divadlo už nikdy nemohl hrát, určitě bych něco vymyslel. Mám pár nápadů na různé podnikání.

Pevně věřím, že nebudeš muset vymýšlet žádnou alternativu! O divadlo jistě nepřijedeme, a už vůbec by divadlo nemělo přijít o tebe. Děkuji za rozhovor a gratuluji k prestižnímu ocenění! AnH

Královna vynesla Petru Janečkovou téměř na trůn Cen Thálie

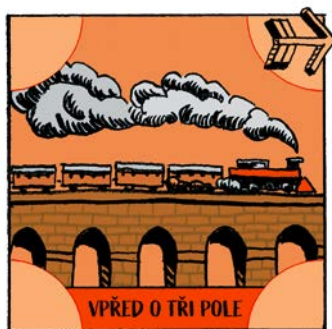
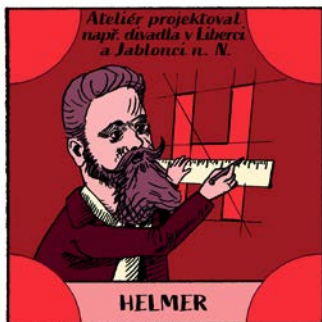
P. JANEČKOVÁ Coby ALŽBĚTA II. V AUDIENCI U KRÁLOVNY, FOTO J. VOSTÁŘEK

V letošních Cenách Thálie jsme zabodovali hned dvakrát. Vedle oceněného Josefa Lásky se mezi vybranými hereckými osobnostmi ocitla také **PETRA JANEČKOVÁ**, která měla znovu velmi blízko ke známé skleněné plastice podle výtvarného návrhu architekta Bořka Šípka. Po loňské širší nominaci za roli Širy v inscenaci Mikve se Petra Janečková opět dostala do širší nominace v oboru činohra, tentokrát za ztvárnění role **Královny Alžběty II. v inscenaci Audience u královny**. Činoherní komise Cen Thálie 2020 své rozhodnutí odůvodnila slovy: „Petra Janečková našla citlivě novou polohu role, decentnější, smutnější a soustředěnou na vnitřní stav a rozpolcenost mocné, leč přesto bezmocné ikonické panovnice. Potvrdila velkou rozmanitost svých hereckých možností.“

Sice bohužel znovu nešlo o hlavní nominaci, ale už samotné umístění mezi deseti nejlepšimi českými herečkami minulé sezóny je velkým úspěchem. Gratulujeme!

RaS

CHYSTÁME NOVOU STOLNÍ HRU PRINCIPÁLŮ

Pokud patříte k milovníkům stolních společenských her, naše divadlo vás potěší zábavným dárkem. Možná máte doma hru Premiéra, kterou jsme vydali před časem. Byl o ni velký zájem a brzy nebyla k dostání. I proto připravujeme novou a výtvarně působivou **HRU PRINCIPÁLŮ**, která nabídne napínavý průběh, ale i poučení a samozřejmě nezbytnou dávku legrace.

Jak název napovídá, Hra principálů vás zavede do divadelního prostředí. Stanete se na chvíli principálem a sami se rozhodnete, zda angažujete herce, autory, postavíte divadla, nebo raději vybudujete úspěšnou zájezdovou společnost. Ve Hře principálů projdete nejen naší zemí, ale i dějinami českého

divadla. Průvodci vám budou známé osobnosti jako herec Václav Thám či dramatik z Pardubic Josef Štolba, ale budete mít také tu čest s Karlem Sabinou – nejznámějším udavačem mezi českými umělci. Na hracích kartách poznáte i divadelní budovy ze svého okolí, samozřejmě včetně té pardubické.

Hra je určená pro 2–4 hráče, kombinuje prvky strategie a náhody a nabízí neotřelý herní mechanismus – hrací pole je tvořeno z postupně otáčených kartiček, což dává každé partii jedinečný a neopakovatelný průběh. Hrací karty navíc obsahují informace o reálných osobnostech českého divadla. Nejen děti se díky tomu dozvědí spoustu zajímavého. Pokud si rádi hrajete, nezbývá, než vám popřát: **ZLOMTE VAZ A VÍTEJTE U DÍVADLA!**

ToS

NAJDĚTE PĚT ROZDÍLŮ A POJĎTE DO DIVADLA

Bohužel znovu trávíme poměrně hodně času zavření doma, ať už z preventivních důvodů kvůli covidu, nebo nás od pobytu venku odrazuje sychravé počasí. A proto je tu opět po čase **soutěž NAJDI PĚT ROZDÍLŮ**, jež se vždy těší velké oblibě i hojné účasti diváků, kteří snad

nad fotografiemi alespoň na chvíli zapomenou na starosti venku za okny, navíc s nadějí, že získají vstupenky na některé ze svých oblíbených titulů. Soutěž probíhá tradičně na našich webových stránkách www.vcd.cz, kde jsou pod ikonou **SOUTĚŽ** uveřejněny dvě téměř identické fotografie z komedie **Společenstvo vlastníků**, která bude reprezentovat VCD na 21. ročníku GRAND Festivalu smíchu. Uvedené fotografie jsme v detailech upravili a nyní je už jen na vás rozdíly nalézt. Soutěž uzavřeme v pátek 18. prosince, kdy ze správných odpovědí **vylosujeme tři výherce**, které před Vánocemi potěšíme dvěma vstupenkami na představení z naší produkce v Městském divadle či na Malé scéně. Vouchery na vstupenky zasláné e-mailem budou platné od ledna do června 2021. Hodně štěstí!

RaS

— V. MALÁ S KOLEGY VE SPOLEČENSTVU VLASTNÍKŮ, FOTO J. FAUKNER

ROZHODNĚTE O INSCENACI A HERCÍCH ROKU 2020

V prosinci tradičně hrajeme i o půlnoci na Štědrý den a na Silvestra. O obě výjimečná data je mezi diváky každoročně velký zájem, letos však bohužel stále netušíme, jestli tyto sváteční chvíle budeme moci strávit společně. Silvestrovské představení je sice již z poloviny vyprodané, dle nedávných slov ministra kultury Lubomíra Zaorálka je však velmi pravděpodobné, že se v letošním roce divadla už neotevrou. Budeme ale doufat ve zlepšení situace a v brzké uvolňování protiepidemických opatření. A třeba konec roku skutečně oslavíme spolu v divadle!

K divadelnímu Silvestru v Pardubicích vždy patří nejen zábavný titul a děkovačkový přípítek šampaňským, ale také **vyhlášení výsledků divácké ankety o nejoblíbenější inscenaci roku**, o které vás rozhodně nepřipravíme ani letos – ať budeme moci hrát, či nikoli.

Názory publika nás nesmírně zajímají, proto budeme rádi, když se do ankety zapojí co nejvíce diváků. Hlasovací formuláře jsou k vyplnění na našich webových stránkách www.vcd.cz na titulce pod ikonou DIVÁCKÁ ANKETA (případně pokud by se otevřelo

divadlo, je naleznete i ve foyer). Anketní lístky jsou slosovatelné, výherce získá předplatné pro dvě osoby dle vlastního výběru.

Zároveň upozorňujeme na **hlasování o divácky nejoblíbenějšíh herců roku 2020**, jejichž jména měla být zveřejněna na Divadelním báli v historické budově Městského divadla. Ten se však kvůli covidu příští rok neuskuteční. K vyhlášení „nej“ herců roku však jistě najdeme jinou slavnostní příležitost.

Vše je nyní jen ve vašich rukou! Těšíme se!
RaS

POKUD NÁM TO EPIDEMIOLOGICKÁ SITUACE DOVOLÍ, MĚLI BYCHOM LETOS NA SILVESTRA UVÉST KOMEDII VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ (MIMO JINÝCH SE Z. KALINOU, K. HULCOVOU A L. ŠPINEREM)

FOTO R. KALHOUS

AČ SE NEHRAJE, DIVADLO ŽIJE DÁL!

TRUHLÁŘI VILÉM STUDNICKÝ A MILAN MOURIC PRACUJÍ NA SCÉNĚ PŘIPRAVOVANÉ, BOHUŽEL VŠAK ODLOŽENÉ PREMIÉRE MUZIKÁLU NOC NA KARLŠTEJNĚ.

V MALÍRNĚ VÝTVARNICE VERONIKA THÉROVÁ DOKONČUJE JEDNU Z KULIS ZNÁMÉ MUZIKÁLOVÉ KOMEDIE Z HRADU KARLA IV.

„NOC“ DENNODENNĚ ZAMĚŠTNÁVÁ I KREJČOVNU. ŠATY PRO KRÁLOVNU ELIŠKU PŘÁVĚ CHYSTÁ VEDOUČÍ JANA KOSEJKOVÁ.

JAROSLAVA KREJČOVÁ ŠIJĚ KOSTÝMY DO BOHUŽEL TAKÉ PŘELOŽENÉ POHÁDKY STUDIA LAIK O ZTRACENÉM VEČERNÍČKOVÍ.

PETRA JANEČKOVÁ S MARTINEM MEJZLÍKEM DOZKUŠUJÍ BRITSKÝ MILOSTNÝ THRILLER VENKOV.

VENKOV S NIMI NA MALÉ SCĚNĚ VE DVOŘE REŽÍRUJE JANUSZ KLIMSZA.
FOTO L. JENÍČEK

FESTIVAL ZA ČASŮ KORONY

21.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

11. – 17. května 2021
Východočeské divadlo Pardubice

Připravovat a organizovat festival v této době je na pomezí nadlidských výkonů a věštění z křišťálové koule. Ano, ten výraz teď slyšíme často a v různých souvislostech, ale je to bohužel tak. Nikdo z nás s jistotou neví, jak se koronavirus bude chovat za pár týdnů, ani jaká opatření budou platit. Mnohá plánování, a nejen v divadle, se tak blíží k zbožným přáním.

Když jsem na jaře začala jezdit vybírat komedie na 21. ročník GRAND Festivalu smíchu, velmi záhy nás všechny zaskočila první vlna koronakrizy. Postupně se rušila představení, odkládaly se premiéry. Není divadla, které by to nepostihlo. Hrát se začalo velmi opatrně na konci sezóny, většina divadel, která měla možnost hrát v pleneru, toto využila. Protože jsem viděla jen velmi málo inscenací, velké naděje jsem vkládala do začátku nové sezóny, věřila jsem, že se v divadlech začne hrát naplno. A taky jsem se moc těšila na Mezinárodní festival Divadlo, který se pravidelně koná v polovině září v Plzni. V srpnu jsem se zaregistrovala a objednala si vstupenky. Začátkem září jsem dostala e-mail, že dvě představení se

nebudou konat, a organizační štáb mi nabídl náhradní program. Když jsem přijela do Plzně, oznámili nám, že Slovenské národní divadlo z Bratislavy nepřijede, protože se herci bojí šíření viru, který tehdy v Čechách řádil mnohonásobně víc (anebo se přinejmenším o tom víc vědělo) než na Slovensku. Náhrada byla zcela neadekvátní a nakonec nám vrátili vstupné. A tak to šlo každým dnem z těch pěti, co jsem v Plzni pobývala. Změna stíhala změnu. Ale všichni jsme byli v klidu, nikdo z nás nebyl nemocný, mnozí ani neznali nikoho, kdo by se vůbec nakazil. Roušky a dezinfekce se staly součástí našeho života, i když jsme všichni trochu „brblali“. Ale mohli jsme být v divadle! To jsme ještě nevěděli, jak to bude za pár dní vzácné!

Začátkem října nastal dramatický obrát. Divadla postupně přestala hrát a posléze i zkoušet, protože řada herců podlehl nákaze nebo se dostala do karantény. Nemoc neminula ani mě, ale aspoň jsem věděla, že o nic nepřicházím, protože divadla byla zavřená.

No a v takové situaci se festival organizuje špatně. I v této, pro nás opravdu moc svízelné a traumatizující době nevíme, v jakém režimu budeme hrát v lednu. Je totiž velký rozdíl, jestli herci hrají před vyprázdněným hledištěm, či jenom pro sto diváků, kteří jsou v nějakém povoleném limitu. Za představení se musí hostujícímu divadlu zaplatit stejně, ale na vstupném se vybere několikanásobně méně. A tak vede- ní divadla, dramaturgie a obchodní

oddělení stály před nelehkým rozhodnutím – buď festival zrušit, nebo se ho pokusit přesunout na jiný termín. Je potřeba si ale uvědomit, že sezóna je už naplánovaná včetně termínů premiér, zkoušení na Kunětické hoře a některých dovozových představení. Ať už festival implantujeme do jakéhokoliv měsíce, vždy to bude tak trochu problém. Ale divadlo je něco jako krajina zázraků, kde nic není nemožné, a my našli sedm volných dnů v květnu. Soutěžní program se omezí na šest představení a sedmý den se bude konat Galavečer smíchu opět ve spolupráci s Českou televizí, která nám vyšla vstříc a našla v dramaturgii vysílání také volné místo. Je mi tedy potěšením oznámit, že **21. ročník GRAND Festivalu smíchu se bude konat od 11. do 17. května 2021**. Myslím si, že květen bude příhodný i pro mnohé aktivity venku, které jsme si v původním zimním termínu nemohli dovolit. A tak doufám, že město víc ožije divadlem, že se bude hrát v Tyršových sadech, v ulicích a parcích...

V tuto chvíli ladím s vybranými divadly poslední data, přesný program se dáváci co nejdříve dozvědí z našeho webu www.vcd.cz. Mohu však prozradit soubory, které přislíbily účast v hlavní soutěžní části, a doufám, že už do toho nezasáhne žádná „vyšší síla“. Z Brna přijedou dvě divadla. **Národní divadlo Brno** se představí svou *Mirandolínou*, ve které je skvělá její hlavní představitelka Tereza Groszmannová, jež za tuto roli dokonce letos získala Cenu Thálie. **Městské divadlo Brno**, které je naším častým hostem, tentokrát uvede Havlovu komedii *Žebrácká opera*. Z Prahy se festivalu zúčastní **Divadlo v Dlouhé**, které si od nás pravidelně odváží mnohé ceny. V květnu zde zahrají osvědčenou situační komedii *Bez roucha*. Poslední dvě inscenace režírovala Hana Burešová, což jenom potvrdilo, že Cena Genia smíchu, kterou loni obdržela, je v dobrých rukou. **Slovácké divadlo Uherského Hradiště** bude soutěžit

↑ DRAMATURGYNĚ FESTIVALU J. UHEROVÁ PŘI PŘÍLEŽITOSTI LOŇSKÉHO 20. ROČNÍKU PŘEVZALA Z RUKOU ŘEDITELE VČD P. DOHNALA PAMĚTNÍ MEDAILI. FOTO M. KLÍMA

s komedií **Záhada nefritového škoriona** a **Městské divadlo Zlín** představí svou verzi populárního **Poprasku na laguně**. Naše divadlo vysílá do hry o festivalové ceny **Společenstvo vlastníků**.

Doprovodný program se v tuto chvíli špatně koordinuje s fermany divadel, která budou zainteresovaná, takže na výslednou sestavu si ještě nějaký čas počkáme.

V současné době nás všechny trápí ztráta mnoha jistot. Naše plány jsou ohroženy a vystaveny zkouškám. Pro nás, divadelníky,

je pohled do prázdného hlediště traumatizující. Proto doufáme a věříme, že se to co nejdříve změní. Sloganem 21. ročníku GFS je „Smích je nejlepší lék!“ Všichni potřebujeme vzpruhu a pohlazení. A já věřím, že náš festival pomůže zahojit rány, a i kdyby ne, tak alespoň všem zvedne náladu. Myslím si, že tentokrát bude skoro jedno, kdo si odveze ceny, protože podle mě zvítězí divadlo jako takové. JaU

Prodej festivalového abonmá zahájíme 7. prosince, vstupenky na jednotlivé soutěžní komedie začneme prodávat 14. prosince.

↓ ŽELÍZKEM V OHNI DOMÁČÍHO SOUBORU BUDE KOMEDIE SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ. FOTO J. FAUKNER

CÍTÍM SE BÝT SOUČÁSTÍ DIVADLA

P. POKORNÁ, FOTO R. SMETANA

Mezi osobnostmi, bez nichž si dlouhodobě chod našeho divadla neumíme představit, nebyli a nejsou pouze herci. V zákulisí divadla pracuje vlastně mnohem více lidí než na jevišti, bez kterých by divadelní organismus jen těžko přežil. A jsou jimi pochopitelně i administrativní pracovníci. Tentokrát jsem nejen pro naše diváky a čtenáře, ale i pro všechny kolegy připravila rozhovor se mzdovou účetní a personalistkou v jedné osobě PAVLOU POKORNOU, která byla vloni při příležitosti 110. výročí otevření pardubického divadla oceněna pamětní medailí a která se po více než dvaceti letech rozhodla divadlo opustit a užít si „zaslouženého odpočinku“ v důchodu. Myslím, že jsem nebyla jediná, koho to zaskočilo, protože čiperně štíhloucké Pavle bych důchodový věk nehádala ani ve snu. A zcela jistě mluvím za celé divadlo, když řeknu, že nám bude tahle nesmírně spolehlivá, zkušená a milá kolegyně velmi chybět.

Pavlo, já osobně si nepamatuji, že by na tvé pozici v divadle vůbec kdy pracoval někdo jiný. Jak dlouho už jsi zaměstnancem VČD?

Hodně dlouho – od roku 1997. Lepší ani nepočítat, kolik je to roků. Už patřím k inventáři. (SMÍCH)

Kde jsi pracovala předtím?

Předtím jsem pracovala na Integrované střední škole oděvní Pardubice na pozici mzdová účetní.

Jak ses odtamtud dostala do divadla?

V roce 1997 probíhala tzv. optimalizace školství. V rámci toho byla naše škola sloučena s jinou

střední školou. Samozřejmě došlo k propuštění zaměstnanců a já jsem dostala výpověď z pracovního poměru, dvě mzdové účetní by si škola dovolit nemohla. Již v době, kdy jsem věděla, že výpověď dostanu, mi náš konzultant pro mzdový program řekl, že v divadle mají dlouhodobě nemocnou mzdovou účetní a shánějí někoho na výpomoc. Tak jsem v květnu 1997 nastoupila do VČD na dobu o provedení práce. Po své pracovní době ve škole jsem přejela do divadla a tady byla do noci. Takhle jsem to praktikovala do konce června, kdy jsem skončila ve škole. Do řádného pracovního poměru jsem tady v divadle nastoupila v srpnu 1997.

Co přesně tvoje práce obnáší? Mně se totiž zdá nesmírně košatá, také mám dojem, že zvládáš práci minimálně za dvě: mzdovou účetní a personalistku.

Ale to by bylo dlouhé povídání, naplní je to opravdu obšírná. Především musím lidem spočítat výplatu, to je jasné. No a potom komunikuji s úřady, jako jsou zdravotní pojišťovny, sociální správa, finanční úřad, úřad práce, banky atd. To je základ pro profesi mzdové účetní. No a personalista přijímá nové zaměstnance, vyhotovuje pracovní smlouvy, dohody mimo pracovní poměr, ukončuje pracovní poměry a dohody.

Divadlo je specifické prostředí, projevuje se to nějak i v rámci tvé profese?

Je tady mnoho věcí, které v jiných firmách nenajdeš. Už jenom způsob odměňování. Kromě složek platu, které jsou běžné v jiných firmách, vyplácíme také odměny za odehraný představení. Pro každý uváděný titul je pro jednotlivé účinkující a zákulisní pracovníky stanovena odměna, která je součástí jejich platu, a já každý měsíc musím pohlídat, kolik kdo kterých představení odehrál, a správně vyplátit. Dále odměny pro hostující umělce – tady pro každého musím vyhotovit smlouvu, at je to režisér, výtvarník, herec atd. a vyplátit. U hostujících herců je to také o tom, že každý měsíc musím pohlídat, kolik kterých představení odehráli, a správně vyplátit. Dále musím komunikovat s úřadem práce, protože u nás hrají také děti, a ty musí mít povolení k činnosti dítěte, bez toho nemohou hrát. A hromada dalších zvláštností, které s sebou nese právě divadelní prostředí.

Co, řekněme, nejkurióznějšího jsi v práci zažila?

Nemůžu říct, že by to byla historka právě k popukání, protože mě děsí dodnes. Jak jsem již říkala, pro

každý uváděný titul jsou stanovovány odměny pro účinkující. Stanovuje je pan ředitel po poradě s režisérem a příše mi je do tabulky na přenos v počítači. Já s tím potom dále pracuji. Jednou jsem byla moc rychlá. Pan ředitel si připravil tabulku, jak by to asi mělo být, a já v domněnku, že už jde o konečný stav, jsem si odměny přenesla do svých podkladů a herce takto vyplatila. Jaké bylo moje zděšení, když po výplatě začali chodit, že mají špatně spočítanou mzdu. Bože, pak jsem běhala po šatnách a všem postiženým jsem se omlouvala. Samozřejmě, že jsem to příští měsíc uvedla do pořádku, ale hrůza. Od té doby si radši třikrát prověřuji, jestli to, co je v počítači, je již konečná verze.

Jak víš, kromě jiného vydávám zaměstnancům stravenky. Protože si pro ně samozřejmě nepřijdou všichni v jeden den, mám v počítači seznam a z něho vymazávám lidi, kteří si stravenky vyvedli, abych věděla, kolik stravenek mi má zůstat. Jednou takhle odpole dne jsem zjistila, že mi chybí 20 kusů stravenek. Napadlo mě, že jsem někomu dala dvojnásobek, a protože si je málokdo při převzetí přepočítává (takovou mám vaši důvěru), nemusel na to ani přijít. Tak jsem se ztrapnila a napsala na nástěnku, co se mi stalo s prosbou, ať se mrknete, jestli jich někdo nemáte víc. Nikdo s nimi nepřišel, ale stále jste se mě chodili ptát, jestli už se našly. A já marně hledala v seznámech, kde by mohla být chyba, až jsem se smířila s tím, že to zaplatím, co taky jiného. Že. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistila, že jste se složili a těch 20 stravenek mezi sebou vybrali, abych je nemusela platit. Nechtěla jsem je vzít, ale nešlo to, trvali jste na tom. I tak jsem se stále snažila zjistit, co se mohlo stát. Pod svícem bývá největší tma. Svoje stravenky jsem si převzala, řádně podepsala, ale z kontrolního seznamu je nevmazala. Takže jsem vám zase stravenky vracela. Ale ten báječný pocit, že jste mě v tom nenechali! Takové mámo spolupracovnice – ještě jednou díky.

Pro pořádek, teď už mám jiný

systém, napřed rozdělím stravenky do obálek a teprve potom vydávám. Chybami se člověk učí.

Jsi pravidelnou divadelní předplatitelkou. Předpokládám, že to nemáš v popisu práce. Chodíš tedy na všechny premiéry dobrovolně?

V popisu práce to fakt nemám. Ale jak je výše uvedeno, platím účinkující podle odehraných představení a je pro mě dost důležité každé představení vidět, abych měla představu, kdo a proč tam je. Někdy se stane, že inspicient zapomene někoho uvést na „hlášení z představení“ a já bych měla být ten, kdo přijde na to, že když tam herec není uveden, tak je to špatně, protože bez něho se představení nedá uskutečnit. To je jeden důvod. A druhý je, že po těch letech co tady pracuji, se cítím být součástí divadla a nějak mi přijde samozřejmě vidět, co „vyrábíme“.

Na jaké žánry nejraději zajdeš?

Samozřejmě na komedie a muzikály. Asi tak jako každý člověk si jde do divadla odpočinout a chce se pobavit. Ale jak už jsem říkala, vidím vše, co uvádíme, a musím říct, že je hodně jiných žánrů, kdy odcházím z divadla s pocitem, že to stálo za to vidět, i když se u toho člověk zrovna nezasměje. Pro mě je dobré představení takové, o kterém přemýšlím ještě druhý den, prostě ve mně zanechá nějaký pocit.

Co tě zaujalo v repertoáru posledních dob? A na jaké inscenace ve VČD vzpomínáš nejraději?

Z posledních doby určitě Audience u královny, Mikve, Pochyby a Podivný případ se psem. Vidíš, ani jedno není komedie či muzikál, ale jsou to fakt krásné inscenace a je škoda je nevidět. Mojí srdeční záležitostí je dodnes muzikál Pokrevní bratři, ten jsem viděla nesčíslněkrát, hodně mě zasáhl. Ale samozřejmě vzpomínám i na další tituly, když půjdu hodně do historie – Hello, Dolly!, Mam'zelle Nitouche, Bláznivé nůžky, Úžasná svatba, Cvoci, Bláznivé zápisky a další a další, už si to teď ani všechno nevybavím.

Jsi patriot? Nebo občas zajdeš do divadla i jinam?

Asi jsem patriot, anebo spíš pohodlná? Chodím do našeho divadla, ale i na představení jiných divadel, která u nás hostují. Pravidelně chodíme s manželem na všechna představení GRAND Festivalu smíchů.

Každého člena divadla velice dobře znáš, některé už mnoho let, se všemi jsi pravidelně v kontaktu, nebudeš mít v důchodu až příliš klidu? Nebudeme ti chybět?

Dobrá otázka, chybět mi budete určitě. Téměř 24 let života jen tak nevymažeš. Celý pracovní život jsem denně v kontaktu s lidmi, trochu mám obavu, jak to v důchodu bude. Ale jedna etapa života končí a ráda bych si ještě dost dlouho užila tu další – jak se říká „zasloužený odpočinek“. Uvidíme.

Mnozí se těší, že v důchodu budou moci konečně dělat vše, na co do té doby nebyl čas. Co krom radovánek s vnoučaty máš v plánu?

Ráda čtu. Ale v poslední době, vezmu knížku a usínám u ní. Tak se těším, že to třeba skončí a budu schopná číst bez toho, že bych po první stránce usnula. Máme zahrádku, takovou tu pěstební – žádný trávník a gril – pěkně záhonky a pěstování různých plodin. Snad tedy konečně trochu pomůžu s údržbou manželovy, který to teď musí dost zvládat sám. A taky když budu doma a denně vařit (na což se fakt netěším), stihnou úrodu i zpracovat. Samozřejmě vnoučata, přesně jak jsi říkala, víš, že jsme s nimi hodně. Jenomže děti stárnou a za chvíli už babičku a dědu potřebovat nebudou, tak snad ještě nějaký čas získám. No a dál uvidíme, co život přinese. Doufám, že jen to dobré a pěkné.

Já v to věřím a srdečně ti to (kromě toho vaření) přeju! Děkuji za rozhovor a za vše, co jsi pro naše divadlo za ty roky udělala, budeš nám chybět.

AnH

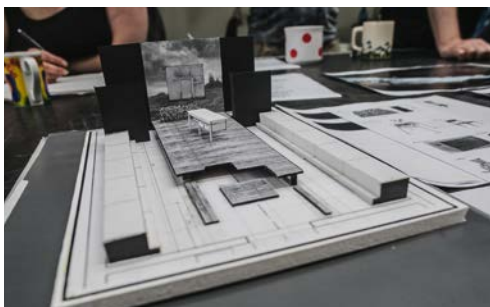
ODLOŽENÉ PODZIMNÍ PREMIÉRY

Ve chvíli, kdy vzniká prosincový divadelní zpravodaj, nikdo nevíme, kdy bude možné otevřít divadla a začít znovu pravidelně hrát večerní i jiná představení. Stále doufáme, že to bude už v době, kdy budete tento drobný příspěvek číst. Míru pravděpodobnosti však neznáme...

V této divadelní sezóně vám „dlužíme“ už dvě odložené premiéry. Komorní inscenace **VENKOV** měla být uvedena na Malé scéně ve dvoře poprvé 17. října, ale zastavila ji první onemocnění v souboru těsně před generálními zkouškami, krátce nato i nouzový stav a s ním související opatření. K Venkovu jsme se ale již vrátili, generálky proběhly v týdnu od 16. listopadu a od té doby už kompletně připravená inscenace čeká na vytoužené setkání s vámi. Až svízelná nákazová situace povolí, uvidíte tajemný divadelní thriller o jednom manželském páru a jedné mladé ženě navíc.

Inscenaci **NOC NA KARLŠTEJNĚ** postihla o něco těžší rána, protože se zkoušení zastavilo uprostřed běhu. Ale ani jí se nehodláme vzdát. Premiéra byla plánována na sobotu 21. listopadu v Městském divadle. Její uskutečnění zatím není možné, ale chystáme se inscenaci dozkoušet a věříme, že známou romantickou komedii s oblíbenými písněmi uvidíte v červnu 2021 na Kunětické hoře. Kéž přijde léto milostivé.

A vy na sebe buďte opatrní a držte se, moc se na vás těšíme! JaP

MODEL SCÉNY K PŘÍPRAVĚ INSCENACI HRY VENKOV Z DÍLNY
SCÉNOGRAFA M. SYROVÉHO FOTO J. SEJKORA

JEDEN Z NÁVRHŮ SCÉNY NOCI NA KARLŠTEJNĚ Z PERA I. ŽÍDKA
FOTO R. SMETANA

PURPUROVÉ DIVADLO

FOTO J. SEJKORA

VČD se připojilo k významným českým a zahraničním stavbám, které se 16. listopadu v předvečer **Světového dne předčasně narozených dětí** rozžářily purpurovou barvou, čímž se pokusilo napomoci ke zviditelnění problematiky předčasně narozených dětí. 17. listopad byl vyhlášen Světovým dnem předčasně narozených dětí. Od roku 2010 se tento den slaví také v České republice, kde je organizátorem oslav rodičovská organizace Nedoklubko. „Cílem letošního Světového dne byla především osvěta problematiky předčasně narozených dětí, oboru neonatologie a výzkum příčin a prevence předčasně narozených dětí. V tomto nelehkém roce chceme více než kdy jindy zvýšit povědomí o předčasném porodu a vyzdvihnout špičkovou českou neonatologickou péči – poděkovat zdravotníkům, kteří nepolevují ve své práci ani v době pandemie. A podpořit rodiče, kteří mají situaci významně ztíženou epidemiologickou situací,“ říká výkonná ředitelka Nedoklubka **Lucie Záčková**. RaS

TAJEMNÝ A ZATÍM UTAJENÝ VENKOV

UŽ 18. srpna jsme na Malé scéně ve dvoře začali zkoušet komorní hru VENKOV anglického autora Martina Crimpa. S režisérem Januszem Klimszou pracovali na svých rolích herci Petra Janečková, Veronika Malá a Martin Mejzlík. Zkoušení však bylo předčasně ukončeno. Koronavirus zaútočil v našich řadách ještě dřív, než přišla vládní nařízení zaměřená na jeho vymítání. Teď už jsou v divadle naštěstí zase všichni v pořádku, a tak jsme se ke zkoušení vrátili. Ale kdy bude možné jeho výsledek nabídnout vám, našim kýženým divákům, bohužel nevíme. Alespoň tedy přinášíme pár postřehů či pocitů ze zkoušek...

Jaké je zkoušet s vědomím, že neznáme datum premiéry?

PETRA: Já o tom takhle nepřemýšlím, zkouším, jako by premiéra měla být příští týden. Jde o to, abychom na skutečné premiéře byli ve stejné kondici, a kdy to bude?

VERONIKA: Je to trochu stresující, pro mě tedy rozhodně, jelikož se s tímto druhem žánru trochu peru... s pocitem, že jsem dlouho nezkoušela něco tak textově náročného... Takže těžko říct, jestli to nemá i své výhody pro můj vlastní klid.

MARTIN: Nezvyklé.

JANUSZ: Je to naprosté novum, za čtyřicet let práce se mi to stalo... no vlastně podruhé. Poprvé to bylo letos na jaře, jenže tam byla odložena celá inscenace do další sezóny. Tohle je poprvé, kdy bylo přerušeno zkoušení, těsně před generálkami. Má to tedy pocho-pitelně rozměr přerušené práce, takže to ztrácí tah, a tím pádem i jakýsi drajv. Ale všechno má svůj rub a líc. Měsíční přerušování práce je možná dobré v tom, že se pak na ni člověk může podívat z odstupu. To lze vnímat jako pozitivum. Ale nutno podotknout, že i třeba o deset let starší kolegové říkají, že toto nezažili. Je to od války první situace, kdy divadla přestala hrát a nevědí, na jak dlouho.

Hra Venkov je divadelní thriller, tedy poměrně vzácný žánr. Setkali jste se s ním už někdy dřív?

PETRA: Myslím, že ne.

MARTIN: Nevím, jestli jsem se setkal zrovna s tímto žánrem a tvarem, který je hodně nezvyklý, ale musím říct, že je pro herce velice zajímavý.

JANUSZ: Napadá mě komorní záležitost, kterou jsme před pár lety nazkoušeli v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích – „Přísámbůh“ (Hand to God) Roberta Askinse. To byl ještě navíc subžánr – hlavním „zloduchem“ byla oživit loutka – jakási projekce zvláštního chlapce, který se skrze onu loutku vypořádával s okolním světem. Našly by se určité i další tituly. Ještě vzpomenu na Pohřbené dítě Sama Sheparda v Komorní scéně Aréna. Sam Shepard je autor, který se v jistém období své tvorby věnoval právě tomuto žánru, kde zametá stopy a vytváří situace, kdy si divák může myslet, že odhaduje motivace postav, a na jednu zjistí, že je všechno jinak.

Zažili jste už někdy zkoušení hry, ve kterém se do poslední chvíle tolik hledá? Hledá se v charakterech postav, motivacích činů, dokonce i v samotném smyslu některých vět?

PETRA: No jeжда. (SMÍCH) Mnohdy až do generálek. Tady se více hledají motivace, a to samozřejmě méně chování, v tom je to místy neuvěřitelné, až jako detektivní práce.

VERONIKA: Asi jsem se nikdy nesetkala s natolik pracovaným textem, kde máte spoustu charakterů i situací, a přesto je každá pauza a pomilka napsána na svém správném místě. →

P. JANEČKOVÁ COBY CORINA, FOTO J. VOSTÁŘE

M. MEJZLÍK V ROLI RICHARDA, FOTO J. VOSTÁŘE

V. MALÁ JAKO REBEKA, FOTO J. VOSTÁŘEK

REŽISÉR J. KLIMSZA, FOTO L. JENÍČEK

MARTIN: Vždycky se hledá až do poslední chvíle, do poslední generálky. Je pravdou, že tento text je složitější a vyžadoval si více práce u stolu a hledání charakterů postav.

JANUSZ: Pokud mám tu možnost – a většinou je to právě záležitost komorních her, kde výsledek stojí a padá na analýze textu – snažím se o společný podrobný rozbor motivací, významů replik či vět v procesu zkoušení. Na první čtenou přicházím se základní představou, gró ale nechávám na společné práci – je pak daleko intenzivnější a podle mě i zajímavější pro herce. Snažím se spíš zpochybňovat již nalezené a přicházet s jinými variantami řešení, dle stop, odkazů, nápověd v textu, kterých si nevšimnu při prvním, ale ani ne při několikátém čtení. Je to práce téměř detektivní, a tudíž i zajímavá. Postavy se pak nalézají díky té mozaice znaků a složí se do obrazu zpravidla mnohem pestřejšího, než se na první pohled jeví, což je částečně odpověď i na další otázku.

Jak se v průběhu zkoušení proměňoval váš názor na jednotlivé postavy?

PETRA: Po přečtení hry jsem si utvořila nějaký názor

a po rozhovorech s režisérem se představa trochu změnila a zkonkretizovala.

MARTIN: Nemyslím, že by se můj názor na Richarda nějak výrazně proměňoval. Režisér měl jasnou představu a my se snažíme postavám vdechnout život.

JANUSZ: Ten se proměňuje v okamžiku, kdy herec přinese své varianty alternativních řešení. Pak je postava stvořena z několika lidských pohledů, zkušeností. Tahle komorní práce byla opravdu intenzivní, hloubková a můžu říct, že to, co jsem si myslel na začátku, se mi jednak v procesu zkoušek pozměnilo, proměňovalo, a navíc se postavy posunuly tím, že jsem přijal za své jisté pohledy jejich představitelů. Je to pro mě hodně zajímavé, protože postavy jsou pak živější.

Chcete něco vzkázat divákům, které jste už tak dlouho v hledišti neviděli?

PETRA: Že se na ně mooc těšíme!

VERONIKA: Divákům bych ráda vzkázala, že se na ně obrovsky těším. Tak jako mně už chybí plné hlediště, doufám, že i oni postrádají otevřená jeviště...

MARTIN: Divákům a všem lidem vzkazuji, ať jsou zdraví a trpěliví.

JaP

NA OBĚDY DO DIVADELNÍHO KLUBU

I během současného uzavření pohostinských zařízení si můžete skvěle pochutnat v restauraci DIVADELNÍ KLUB v suterénu Městského divadla, v níž vás nyní obslouží alespoň přes výdejní okénko. Obědy si případně můžete i telefonicky objednat – 608 872 224, samozřejmě je rozvoz zdarma. Navíc se u bočního vchodu do klubu můžete také potkat s řadou svých oblíbených herců, kteří s chutí využívají služeb staronového provozovatele restaurace Martina Damaschka.

RaS

M. DAMASCHKO S J. PEJCHALEM U IMPROVIZOVANÉHO VÝDEJNÍHO OKÉNKA →

O TOM, JAK JAN MUSIL PŘEJMENOVANÝ PRAŠTĚNÉ POHÁDKY NATOČIL

REŽISÉR A AUTOR SCÉNÁŘE PRAŠTĚNÝCH POHÁDEK J. MUSIL PŘEJMENOVANÝ, FOTO P. ŠEDIVÝ

JANA MUSILA PŘEJMENOVANÉHO znáte především jako herce, v poslední době například jako představitele titulní role komedie *Sherlock v nesnázích*. Kromě herectví se ale věnuje i jiným disciplínám – se svým filmářským týmem už pro divadlo natočil několik vtipných spotů, jako scenárista a režisér má za sebou natáčení krátkometrážních filmů (*Nejlepší kamarádky*, *PRAY* a dalších), navíc píše divadelní hry.

Tak tedy: Bylo, nebylo... Ačkoli v první půli listopadu, kdy jsem s Honzou připravovala následující rozhovor, ještě nebylo. Ale nyní v průběhu prosince už budeme moci říct, že bylo, a našim divákům s radostí představíme třídílný seriál krátkých pohádek, které pro ně Honza spolu s našimi herci natočil na jevišti VČD. O co že se jedná? Tak to vám sám autor celého projektu prozradí v následujícím rozhovoru.

Honzo, nejprve mi ale vysvětlí to nové přízvisko Přejmenovaný... Je to čistě z praktického hlediska. Čím více píšu a režiju, tím více se potýkám s problémem jména. Neustále si mě lidi pletou. Musilů je zkrátka hodně. Proto nastal

čas změny. No a nenapadlo mě nic lepšího než ... Přejmenovaný. (SMÍCH)

A nyní se vraťme k našemu původnímu tématu. Co dělá herec, když nemůže hrát? Resp. co děláš, když nemůžeš vykonávat svou profesi tak, jak je běžné? Opakuji si texty. Píšu. A hlavně připravuji natáčení pro VČD.

A navíc jsi doma se synem Jonášem, který letos nastoupil do první třídy. Slyšela jsem, že kromě něj míváš doma na hlídku i další děti – jak takový den probíhá?

Ano. Distanční výuka je masakr. Měl jsem na starost tři děti, to asi nepotřebuje komentář. Byla sranda. Jonáš má našťástí rozumné učitelky, dávají dětem minimum

domácích úkolů. Synovec je na tom mnohem hůř.

Říkal jsi, že nejvíc ze všeho se teď věnuješ přípravě natáčení pro naše divadlo. Můžeš podrobněji popsat, o jaký projekt se jedná?

Celé jsme to pojmenovali *Praštěné pohádky*. Ten nápad jsem měl už delší dobu. Jedná se o tři zhruba desetiminutové příběhy, které by měly pobavit hlavně dospělého diváka. Vždycky jsem si chtěl zkusit režirovat sitcom, takže si tak trochu plním sen. Ústřední postavou je Český Honza, který řeší různé situace, takzvané pohádkové konflikty. Když jsem psal scénář, rovnou jsem si do konkrétních rolí dosazoval naše herce. Když si to pak přečetli, byli dost nadšení. Tak uvidíme. *Praštěnými pohádkami* jsem se chtěl hlavně odvděčit našim divákům za obrovskou podporu, kterou nám prokazují. Mám obecně pocit, že v téhle době je humor asi nejlepší lék.

Co konkrétně přípravy k natáčení obnášejí? Kolik lidí kromě herců je k takovému projektu potřeba?

Přípravy jsou velké. Kromě spousty herců jsem zapojil celé divadlo – kulisy, kostýmy, masky atd. Zároveň musíme dodržovat hygienická opatření, takže je to divočina. Oslovil jsem kamarády filmaře, jestli by je to zajímalo. Nápad je zaujal. A hlavně mám kolem sebe tým talentovaných lidí, bez kterých by nic nevzniklo. Takže si výskám radostí. Lukáš Kratochvíl a Lucie Hašková mi pomáhali se všemi předchozími projekty a dokážou nádherně dotáhnout všechny moje šílené nápady. V současnosti se k nám přidal David Kopecký, který celý projekt produkuje. →

Na jaké herce se diváci mohou ve tvých pohádkách těšit?

Honzu hraje Petr Borovec, kouzelnou babičku Jindra Janoušková, ti budou ve všech třech dílech. Další postavy ztvární například Pepa Láska, Zdeněk Rumpík, Martin Mejzlík, Romana Chvalová, Kája Šafránková nebo Tomáš Lněnička. A také se naši diváci můžou těšit na záběry z natáčení. Bonusový materiál bude bohatý! (SMÍCH)

Když jsme spolu na jaře během nouzového stavu mluvili především o neuskutečněné premiéře Sherlocka, říkal jsi, že právě dopíšeš svůj vlastní text. Na podzim jsi ji jako režisér začal zkoušet v pardubickém ochotnickém divadle Exil. Jaké to je režisrovat svůj vlastní text?

Musím říct, že si zkoušení v divadle Exil užívám. Když něco rok píšete a potom vidíte, jak váš vlastní text ožívá, je to zkrátka nádherná. Vznikají tam úžasné situace. Už se nemůžu dočkat, až to uvidí diváci. Snad se všechno uklidní a bude jednou premiéra.

Sprádaš už teď nějaké další plány na divadelní texty nebo filmové scénáře?

Připravuju velký projekt, o kterém zatím ještě nechci mluvit. I když teď v současné situaci nevím, jak to všechno bude. Ale scénář je hotový!

VČD již brzy ve vašich „domácích kinech“!

A jak půjde náš Honza do světa? Neboli jak a kde se budou moci naši diváci na Praštěné pohádky podívat – a nejen na ně, jsem se zeptala ředitele divadla PETRA DÖHNALA:

Minipohádky se chystáme distribuovat jednak přes sociální sítě, jednak navazujeme spolupráci s firmou Dramox, která by se následně měla na distribuci také podílet. V každém případě se naši diváci k pohádkám jistě snadno dostanou a uvidí své oblíbené herce alespoň touto formou, dokud za nimi nebudou moci přijít do divadla na představení.

Videoportál Dramox je (podobně jako například Netflix) streamovací služba, která za měsíční předplatné svým zákazníkům nabízí možnost zhlédnout divadelní záznamy dnes už třiceti různých českých a moravských divadel. Diváci mohou vidět svá oblíbená

představení, nebo i objevovat nová. Bude možné na Dramoxu pod hlavičkou Východočeského divadla sledovat také záznamy našich představení?

O spolupráci s firmou Dramox jednáme od června letošního roku. Samozřejmě potřebujeme nejdříve splnit podmínky, to znamená jejich kvalitativní podmínky na záznamy našich představení. Těch, které je splňují, bohužel zatím moc nemáme. Máme v podstatě jen televizní podobu Hej, mistře! a několik starších inscenací, které natočila Česká televize. A o nich právě jednáme, zda nám je televize z hlediska autorských práv uvolní. Nejsme z divadel, která by měla kvalitně natočené záznamy na několik kamer, a naše pracovní technické záznamy použít nelze. Pracujeme však na tom, abychom byli schopni zaznamenávat představení kvalitněji už proto, že díky Dramoxu nyní vzniká unikátní archiv divadelních záznamů, a to se mi zdá do budoucna velmi zajímavé. Věřím tedy, že již brzy nás diváci budou moci sledovat i prostřednictvím tohoto kanálu. **AnH**

↓ J. MUSIL PŘEJMENOVANÝ PŘI PŘÍČI
S J. LÁSKOU, P. BOROVCEM, L. KRATOCHVÍLEM
A M. MEJZLÍKEM, FOTO P. ŠEDIVÝ

ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ JIŽ ČARUJÍ V DÍLNÁCH

11. listopadu se za zprísňených hygienických podmínek uskutečnila další ze série předávacích porad, na níž byla tentokrát představena výprava chystané inscenace **ŽÍTKOVSKÝCH BOHYNÍ** v režii **Kateřiny Duškové**, která je spolu s **Jiřím Janků** podepsána i pod dramaturgií známého románu **Kateřiny Tučkové**. V čalounické dílně se svou vizí scény výrobní složky seznámil scénograf **Pavel Kodeda**, v krejčovně pak své návrhy kostýmů poprvé předvedla výtvarnice **Agnieszka Pátá Oldak**. Herci začali zkoušet 24. listopadu a premiéra se uskuteční 16. ledna v Městském divadle. Věřme, že nás už koronavirus dostatečně potrápil a že po Novém roce již nebude měnit naše plány! Těšíme se na vás!

Více fotografií z předávací porad najdete tradičně na www.vcd.cz.

RaŠ

SCÉNOGRAF P. KODEDA SE ZAMĚSTNANCI DEKORAČNÍCH DÍLEN PŘI VYSVĚTLOVÁNÍ PRINCIPŮ FUNGOVÁNÍ SCÉNY.

ÚVODNÍ SLOVO „PŘEDÁVAČKY“ Z ÚST NEJPOVOLANĚJŠÍCH, REŽISÉRKY A SPOLUAUTORKY DRAMATURGIK K. DUŠKOVÉ.

KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE A. PÁTÁ OLDAK V KREJČOVNĚ NAD SVÝMI NÁVRHY.

FOTO J. SEJKORA

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK 10:00–15:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRNOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRNOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ . PROSINEC 2020 . PŘIPRAVIL: R. SMETANA . DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. LÁSKA S L. ŠPINEREM, PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM, FOTO J. HRMÁDKO